

za przepiórkę	—	5 zł,
za słonkę	—	5 zł,
za bataliona	—	10 zł,
za dziką gęś	—	10 zł,
za dziką kaczkę	—	5 zł,
za gołębia grzywacza	—	3 zł,
za inne nie wymienione wyżej zwierzęta łowne	—	2 zł.

§ 3. W razie przekazania dzierżawcy obwodu łowieckiego hodowli i ochrony zwierzyny na obszarach lasów państwowych większych niż 200 ha, wchodzących w skład tego obwodu, oraz w stosunku do zwierzyny pozyskanej przez myśliwych zagranicznych na polowaniach kontraktowanych przez Polskie Biuro Podróży „Orbis” — opłaty określone w § 1 ust. 2 i 3 obniża się o 50%.

§ 4. W stosunku do wydzierżawionych obwodów łowieckich objętych redukcją zwierzyny płowej opłaty przypadające na rzecz przedsiębiorstw lasów państwowych za pozyskane łosie, jelenie, daniela i sarny obniża się o 50%, pod warunkiem pełnego wykonania planu pozyskania tej zwierzyny. Sposób rozliczenia z tego tytułu ustala Naczelny Zarząd Lasów Państwowych.

§ 5. Pozyskana w drodze odstrzału sanitarnego w wydzierżawionych obwodach łowieckich zarządzanych przez przedsiębiorstwa lasów państwowych zwierzyna płowa i czarna (łosie, jelenie, daniela, sarny i dziki) pozostaje własnością przedsiębiorstwa lasów państwowych, które wypłaca za odstrzał tej zwierzyny nagrodę w wysokości 200 zł. Trofea pochodzące z odstrzału sanitarnego stanowią własność przedsiębiorstwa lasów państwowych.

§ 6. Dzierżawca obwodu łowieckiego uiszcza opłaty określone w § 1 ust. 2 i 3 przedsiębiorstwom lasów państwowych, a opłaty określone w § 2 na rzecz wydzierżawiającego w terminie nie dłuższym niż 30 dni od daty pozyskania zwierzyny. Po upływie tego terminu dzierżawca obwodu łowieckiego uiszcza, zgodnie z obowiązującymi przepisami, odsetki za zwłokę.

§ 7. Dzierżawca obwodu łowieckiego obowiązany jest dostarczyć do punktu skupu i sprzedać następującą ubitą na terenach wydzierżawionych obwodów łowieckich zwierzynę:

- 1) łosie (byki i klępy), jelenie (byki i łanie), muflony (tryki i owce), daniela (byki i łanie),
- 2) dziki w wieku powyżej jednego roku,
- 3) 60% ilości sarn (rogaczy i kóz) przewidzianych w planie pozyskania zwierzyny,
- 4) 60% ogólnej ilości ubitych zajęcy pozostałej po odlicze-

niu liczby zajęcy odpowiadającej liczbie myśliwych biorących udział w polowaniu,

5) 60% ilości ubitych kuropatw.

§ 8. 1. Dzierżawca obwodu łowieckiego ma prawo odstąpić zwierzynę nie wymienioną w § 7 osobom wykonującym polowanie według zasad i za opłatą ustaloną przez dzierżawcę. Osoba wykonująca polowanie może zbyć odstąpioną jej zwierzynę jedynie przedsiębiorstwom i instytucjom wyznaczonym przez Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego.

2. Osoby biorące udział w polowaniach indywidualnych lub zbiorowych obowiązane są zgłosić ubitą zwierzynę płową bezpośrednio po polowaniu w nadleśnictwie lub leśnictwie, na którego terenie dokonano odstrzału, oraz okazać uzyskane trofea zwierzyny płowej celem uzyskania adnotacji na zezwoleniu uprawniającym do dokonania odstrzału zwierzyny.

3. Ubita zwierzyna nie zgłoszona zgodnie z ust. 2 jest uważana za pozyskaną nielegalnie.

§ 9. Przedsiębiorstwa lasów państwowych obowiązane są w wydzierżawionych obwodach łowieckich w miarę potrzeb i posiadanych możliwości do:

- 1) zorganizowania na terenie lasów państwowych dostatecznej ilości miejsc lub pomieszczeń przystosowanych do wystudzenia ubitej zwierzyny płowej i dzików,
- 2) odpłatnego dostarczania środków lokomocji w celu dowiezienia ubitej zwierzyny płowej i dzików do miejsca wystudzenia zwierzyny, stacji kolejowej lub punktów skupu zwierzyny.

§ 10. Tracą moc:

- 1) zarządzenie Ministrów Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego oraz Rolnictwa z dnia 11 października 1965 r. w sprawie opłat uiszczanych przez dzierżawców przedsiębiorstwom lasów państwowych lub innym wydzierżawiającym obwody łowieckie za zwierzynę pozyskaną na terenach obwodów łowieckich (Monitor Polski Nr 59, poz. 303),
- 2) zarządzenie Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 17 października 1961 r. w sprawie odstępowania ubitej zwierzyny osobom wykonującym polowanie (Monitor Polski Nr 82, poz. 345) w stosunku do dzierżawców obwodów łowieckich.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 kwietnia 1967 r.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego: R. Gesing
Minister Rolnictwa: w z. St. Gucwa

209

ZARZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 21 lipca 1967 r.

w sprawie pełnienia służby przeciwpożarowej oraz prowadzenia dokumentów ochrony przeciwpożarowej na statkach morskich.

Na podstawie art. 46 § 1 Kodeksu morskiego (Dz. U. z 1961 r. Nr 58, poz. 318) oraz § 5 pkt 6 i 10 rozporządzenia Ministra Żeglugi z dnia 26 marca 1964 r. w sprawie bezpieczeństwa statków morskich (Dz. U. z 1964 r. Nr 15, poz. 89 i z 1966 r. Nr 34, poz. 205) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy zarządzenia dotyczą pełnienia służby przeciwpożarowej na polskich statkach morskich, z wyjątkiem:

- 1) jednostek pływających marynarki wojennej, organów ochrony granic i Milicji Obywatelskiej,

- 2) statków do przewozu wojska,
- 3) statków sportowych.

2. Użyte w zarządzeniu wyrażenia „żegluga wielka”, „żegluga mała”, „żegluga przybrzeżna” oznaczają rodzaje żeglugi morskiej określone w przepisach dotyczących kwalifikacji zawodowych członków załóg statków morskich.

§ 2. 1. Na pasażerskich statkach morskich uprawiających żeglugę wielką oraz na promach pasażersko-towarowych uprawiających żeglugę międzynarodową służbę przeciwpożarową pełni okrętowa straż pożarna.

2. Komendantem okrętowej straży pożarnej jest oficer pożarowy.

3. Oficer pożarowy oraz pozostali członkowie okrętowej straży pożarnej (starsi strażacy okrętowi, strażacy okrętowi) powinni posiadać kwalifikacje przewidziane dla tych stanowisk w przepisach dotyczących kwalifikacji zawodowych członków załóg.

§ 3. 1. Na statkach morskich innych niż wymienione w § 2 służbę przeciwpożarową pełnią:

- 1) III oficer, a na statkach, na których nie ma stanowiska III oficera — członek załogi wyznaczony do tego celu przez kapitana oraz
- 2) strażak okrętowy:
 - a) na statkach pasażerskich uprawiających żeglugę małą,
 - b) na statkach pasażerskich uprawiających żeglugę przybrzeżną, przewożących więcej niż 500 pasażerów,
 - c) na zbiornikowcach uprawiających żeglugę wielką lub żeglugę małą,
 - d) na statkach rybackich o pojemności powyżej 1000 BRT, posiadających więcej niż 8 członków załogi przemysłowo-przetwórczej, i na statkach-bazach rybackich,
- 3) starszy marynarz lub marynarz, wyznaczony do tego celu przez armatora — na statkach innych niż wymienione w pkt 2 o pojemności powyżej 400 BRT,
- 4) starszy rybak lub rybak, wyznaczony do tego celu przez armatora — na statkach rybackich o pojemności powyżej 400 BRT.

2. Główny Inspektor Ochrony Przeciwpożarowej w Ministerstwie Żeglugi, zwany dalej Głównym Inspektorem, w porozumieniu z urzędem morskim:

- 1) ustali, na jakich statkach wymienionych w ust. 1 pkt 2 służbę pożarową pełni więcej niż jeden strażak okrętowy, oraz określi liczbę tych strażaków dla poszczególnych rodzajów statków,
- 2) określi, na jakich statkach wymienionych w ust. 1 pkt 2 lit. a) i d) powinien być zatrudniony oficer pożarowy.

Ustalenia przewidziane w pkt 1 i 2 wymagają zatwierdzenia przez Ministra Żeglugi.

3. Na statkach o pojemności poniżej 400 BRT, na których nie ma stanowisk oficerskich, sprawy bezpieczeństwa pożarowego należą do kierownika statku, który powierza wykonywanie odpowiednich zadań w tym zakresie członkom załogi.

4. Strażacy okrętowi, wymienieni w ust. 1 pkt 2 lit. a) — c), powinni posiadać kwalifikacje przewidziane dla tego stanowiska w przepisach dotyczących kwalifikacji zawodowych członków załóg statków morskich.

5. Strażacy okrętowi, wymienieni w ust. 1 pkt 2 lit. d), powinni posiadać kwalifikacje przewidziane dla tego stanowiska w przepisach dotyczących kwalifikacji zawodowych członków załóg statków rybackich.

6. Starsi marynarze oraz marynarze, wymienieni w ust. 1 pkt 3, powinni posiadać kwalifikacje przewidziane dla stanowiska starszego marynarza-strażaka lub marynarza-strażaka w przepisach wymienionych w ust. 4.

7. Starsi rybacy oraz rybacy wymienieni w ust. 1 pkt 4 powinni posiadać kwalifikacje przewidziane dla stanowiska starszego rybaka-strażaka lub rybaka-strażaka w przepisach wymienionych w ust. 5.

§ 4. 1. Szczegółowy zakres obowiązków członków załogi pełniących służbę przeciwpożarową, wymienionych w §§ 2 i 3, oraz innych członków załogi w zakresie ich zadań związanych z bezpieczeństwem pożarowym statku ustala armator w porozumieniu z Głównym Inspektorem i urzędem morskim.

2. Armator w porozumieniu z Głównym Inspektorem i urzędem morskim ustala w ramach obowiązującego czasu pracy na statku ilość godzin niezbędną do pełnienia służby przeciwpożarowej przez członków załogi wymienionych w § 3 ust. 1 pkt 3 i 4.

§ 5. 1. Na statkach, na których liczba członków załogi wynosi więcej niż 12 osób, powinny być utworzone dla celów akcji ratowniczo-gaśniczej sekcje pożarowe składające się z 8 członków załogi o następujących funkcjach:

- 1) dowódca sekcji,
- 2) prądownik,
- 3) pomocnik prądownika,
- 4) ratownik,
- 5) pomocnik ratownika,
- 6) wężowy,
- 7) zaworowy,
- 8) łącznik.

Zakres czynności związany z pełnieniem poszczególnych funkcji ustala rozkład alarmu pożarowego znajdujący się na statku.

2. Ilość sekcji pożarowych na statkach wymienionych w § 3 powinna być następująca:

- 1) 1 sekcja — na statkach, na których liczba członków załogi wynosi nie więcej niż 30 osób,
- 2) 2 sekcje — na statkach, na których liczba członków załogi wynosi więcej niż 30 osób.

3. Ilość sekcji pożarowych na statkach wymienionych w § 2 powinna być ustalona przez armatora w uzgodnieniu z Głównym Inspektorem.

§ 6. 1. Każdy członek załogi powinien odbyć przeszkolenie w zakresie ochrony przeciwpożarowej i poddać się egzaminowi.

2. Program szkolenia przeciwpożarowego przewidzianego w ust. 1, zasady przeprowadzania egzaminów oraz tryb wydawania zaświadczeń ustali Główny Inspektor w porozumieniu z Komendą Główną Straży Pożarnych.

3. Na każdym statku powinno być zorganizowane co najmniej raz w miesiącu szkolenie instruktażowe w zakresie walki z pożarami na statku.

4. Szkolenie przewidziane w ust. 1 i 3 powinno być prowadzone niezależnie od ćwiczebnych alarmów pożarowych.

§ 7. 1. Na statku powinna być wywieszona instrukcja przeciwpożarowa dla załogi.

2. Instrukcja powinna być zwięzła i zawierać zakazy i nakazy dotyczące:

- 1) podstawowych środków ostrożności, jakie muszą być zachowane w pomieszczeniach i na stanowiskach pracy,
- 2) sposobu postępowania przy gaszeniu pożaru w zarodku oraz ustalać sposób zapoznania członków załogi z jej treścią.

3. Instrukcję wydaje armator w uzgodnieniu z Głównym Inspektorem.

§ 8. 1. Na statku powinny być prowadzone — niezależnie od dokumentów przewidzianych w przepisach odrębnych — następujące dokumenty dotyczące ochrony przeciwpożarowej:

- 1) plan obrony przeciwpożarowej,
- 2) książka ochrony przeciwpożarowej,

3) karty kontroli i konserwacji gaśnic,

4) książki kontroli i konserwacji aparatów oddechowych, jeżeli statek jest wyposażony w takie aparaty,

5) karta pracy motopompy, jeżeli statek jest wyposażony w motopompę.

2. Dokumenty, które powinny być prowadzone na statkach o pojemności poniżej 400 BRT, ustali urząd morski w porozumieniu z Głównym Inspektorem.

§ 9. 1. Urząd morski w porozumieniu z Głównym Inspektorem określi wzory dokumentów wymienionych w § 8 ust. 1 pkt 2—5 oraz ustali dane, które powinien zawierać plan obrony przeciwpożarowej.

2. Plan obrony przeciwpożarowej na statkach objętych Międzynarodową konwencją o bezpieczeństwie życia na morzu powinien odpowiadać wymaganiom tej konwencji i być zatwierdzony przez urząd morski.

§ 10. W stosunku do statków eksploatowanych przez armatorów nie będących jednostkami organizacyjnymi resortu żeglugi uprawnienia Głównego Inspektora przewidziane w § 4 ust. 1, § 7 ust. 3 i § 9 ust. 1 przysługują urzędowi morskim.

§ 11. Statki znajdujące się w eksploatacji, dla których wprowadza się obowiązek posiadania planów obrony przeciwpożarowej stosownie do § 8, powinny być zaopatrzone w te plany najpóźniej do dnia 31 grudnia 1968 r.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Żeglugi: *J. Burakiewicz*

210

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 17 lipca 1967 r.

w sprawie zmiany fundatora oraz zwolnień od obowiązku wynikającego z umów o stypendium fundowane.

Na podstawie art. 61 ust. 2 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1965 r. Nr 16, poz. 114) oraz § 15 ust. 2 oraz § 17 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1964 r. w sprawie pomocy materialnej dla studentów szkół wyższych i wyższych szkół zawodowych (Dz. U. z 1966 r. Nr 21, poz. 139) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zmiana fundatora może nastąpić na podstawie porozumienia między jednostką fundującą stypendium a jednostką przejmującą prawa i obowiązki fundatora oraz stypendystą.

2. Porozumienie powinno również rozstrzygać sprawę zwrotu dotychczasowemu fundatorowi w całości lub w części wypłaconych kwot stypendium fundowanego przez jednostkę, która przejmuje prawa i obowiązki fundatora, lub też zwolnienia od zwrotu tych kwot.

§ 2. 1. Jednostka, która ma siedzibę w mieście wyłączonym z województwa, może przejąć prawa i obowiązki

fundatora tylko wtedy, gdy dotychczasowy fundator ma siedzibę również w takim mieście.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy wypadków, w których prawa i obowiązki fundatora przejmuje jednostka, mająca siedzibę w mieście wyłączonym z województwa, jeżeli stypendysta ma być zatrudniony w zakładzie pracy położonym poza miastem wyłączonym z województwa.

3. W stosunku do stypendysty objętego przepisami ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. o zatrudnianiu absolwentów szkół wyższych (Dz. U. Nr 8, poz. 48) prawa i obowiązki fundatora może przejąć tylko jednostka objęta planem rozdziału stypendiów fundowanych, planem umów przedwstępnych bądź planem rozdziału skierowań do pracy.

§ 3. Fundator obowiązany jest wyrazić zgodę na przejęcie jego praw i obowiązków przez inną jednostkę (§ 1) w następujących wypadkach:

- 1) niemożności wykonywania przez stypendystę pracy w zakładzie dotychczasowego fundatora z powodu złego